

Jaromír Typlt

Víra v únavu

Chtěl bych sáhnout po hvězdách a nespálit si ruku... Chtěl bych sáhnout po hvězdách jako vždycky, když je taková nádherná noc, já se opilý motám po ulici a lucerny na mě křičí sprostá slova. Lidi pláčou nad čísličky v občanských průkazech a mě teď nesnesitelně těší pocit, že jsem se narodil ve chvíli, kdy se zrodila první hvězda. Ten bláznivý a neochvějný pocit, co se vrací každou takovouhle noc, kdy se potkávám se zatoulanými kočkami a toužím pohladit jejich srst, ale motám se mezi kalužemi, jako bych stopoval zeleného hada. A kočky, nsvázané a nezkratné, nepoznané utíkají pryč ode mě, utíkají se mrouskat na kostely a paneláky, na hřbitovy a vrakoviště, na tabule cti a pomníky. Město má mnoho míst, kam mohou kočky chodit hledat rozkoše. Moje město je pro ně jako stvořené, velké a pevné jako Řím. Stačí sice hodit desetník do kaluže a zboří se jako záchod z karet, ale až se vrátím ze Stockholmu, jako slavný rodák zakážu zakládání kaluží, zvláště pod mojí sochou, aby si na podstavci každý mohl přečíst tu obrovskou pravdu: „Sebastian Holz je největším spisovatelem, který kdy chodil po této planetě...“ To už se možná i tohle město bude jmenovat po mně, protože dosavadní název je jedinou věcí, která tu není veliká a pevná jako Řím. Potom už to bude dokonalé město. Alkoholem políbení zahraniční turisté se budou motat po ulicích a budou nadšeně křičet: „Sebastiánovo Hradiště ist sámj krasívyj štat v míre, kakíje krasívyje djévočky und das bír Sebastian ist ajnfach erste klasse!“ a pak se půjdou poklonit k mé soše a já se budu usmívat, jako se usmívají všichni mramoroví patroni, kromě těch, kteří prorocky hledí do budoucnosti... Každé ráno mě budou nejkrásnější panny z města umejvat od holubích uznání a každé rok při mém výročí budou páchat sebevraždu, protože jim život beze mě bude připadat zbytečnej. To už budu navždycky slepej, protože přes zástupy pozůstalých nad svým hrobem neuvídím na hvězdy a krásný holky, ale zatím jsem živěj a čekám na tu chvíli, kdy se zjevím jako génius a sochaři se o mě budou prát.

Do tohoto dne jsem napsal sto sedmdesát dramatických povídek a zabil v nich sto třicet šest hrdinů, diktuju do kaluže základy budoucích dějin literatury. Chápete, Šekspír, chápete to? mračím se do svého nočního zrcadla, vy jste možná vyvraždil pár království, dobrá, ale co kolem toho bylo slza a nářků! Já zabil sto třicet šest klíčových hrdinů a ani slza, rozumíte, ani slza!

Vidím, že nechápe, je opilý ambrózií, sotva se motá to nedochůdče literatury, i já jsem trochu přebral, zrcadlo mi zatéká do bot, ale géniům se odpouští, všechno se jim odpouští, čas to všechno smaže, jejich perverznosti i kondomy... Géniové mají právo na odpuštění, protože sami neodpustili nikomu nic a věděli to borgiovské aut Caesar, aut nihil, jako já to vím, bud' cézar nebo nic, Caesar byl zabit třiadvaceti bodnými ranami, ale co je to proti smrti devadesátého šestého klíčového hrdiny? Byl polit žhavou vodou a po kouskách nořen do rozhašeného vápna, řval bolestí, ale ani slza, ani slzička!

Narážím do jakéhosi vysokého těla, ano, vzpomínám si, stál u rohu, vychrtlý, v černém plášti a podlouhlém černém klobouku, myslel jsem, že je to Caesar, krev z dvaadvaceti ran zbarvila jeho bílou tógu do černa, ale teprve třiadvacatá rána, rána pohrabáčem, ta rána do krku ho měla sklátit k zemi...

Promiňte, ale měl jsem v hlavě dalších sedm dramatických povídek a dvanáct úkladných vražd, koktám, a dovolte, abych se také představil, Koniáši, jsem Sebastian Holz,

budoucí veliký spisovatel, už teď jsem, skryt prozatím odborné kritice, vytvořil základ svých Sebraných spisů...

Je nádherná noc, průzračná jako cesta k porodu, když se na to jde přes LSD. Chtěl bych sáhnout po hvězdách a nemít upocenou ruku. Zdá se mi, že jsem se s nimi narodil.

„Mistře Koniáš,“ ptám se a nemůžu pustit oči z hvězdičky na konci jeho cigarety, „věříte, že existují ještě jiné civilizace?“ Chtěl bych se hlavně zeptat, jestli i tam mě budou uznávat jako génia, ale ubohá hvězda byla na chvíli přidušena nedostatkem vzduchu, který vstoupil do mistra Koniáše jako omamný plyn do mé sedmadvacáté oběti.

„Ne, synu, nevěřím, že by se snad příroda ještě jednou dopustila takového omylu,“ huhňá tvář potměšile přes cigaretu. „Celý vesmír je uspořádán z hvězd a jejich ohně, je v tom všechno, blbost i genialita, dokonalost i chaos, který je svým způsobem taky druhem dokonalého uspořádání, jsem v tom já, moji bratři i svatý Ignác, nás pár, co jsme odtamtud přišli, abychom hlásali, jak bezchybné a ohromující je to panství ohně, když nic nestojí v cestě jeho žáru!

Ne jako ve vaší soustavě, kde oheň skomírá pod zmrzlou hmotou planet a nedokonalé kreatury se toho drží jako podmínky svého bídneho žití! Pro svoji změkčilost musejí všichni ti nešťastníci zemřít, neboť nesmrtelní proroci ohně už přicházejí a svým přísným soudem ukazují cestu. Vivat Alexandria!

Jsi snad slepý, že to nevidíš?“ ptá se podrážděně a halí mě do modrofialové hvězdné mlhoviny. Páchne po nečištěných zubech.

„Proroci ale pálí knihy,“ a taky lidi, ale to už není takový zločin, jakým je třeba jen myšlenka na spálení sto sedmnácti dramatických povídek Sebastiana Holze. Až se vrátím ze Stockholmu, zakážu všem prorokům ohně vstup do slavného Sebastianova Hradiště, a to navždy.

„Ano,“ zdá se, že se zasní, jako se zasní můj třináctý hrdina uprostřed lesní cesty a už se neprobudil, protože byl sežrán podnapilým medvědem, „ve jménu ohně je povoleno vše, pálit lidskou sebranku, zvířata, hadry, ale pálit knihy, to je požitek, nikdo z nás si ho nenechá ujít, protože oheň nasycený lidskou moudrostí jest nejvyšším médiem, v tu chvíli, kdy začnou hořet lidské moudrosti, se prorok ohně dostává do přímého styku s andělem plamenů. Pálit knihy je ta nejsvětější věc. Je to modlitba a já se tak modlím rád...“

„Já zase vyznávám geniální tvorbu, napsal jsem sto sedmnáct výtečných dramatických povídek a zabil v nich...“

„Včera jsem spálil knihu pořadové číslo dvacet dva tisíc čtyři sta šedesát sedm, ale už to asi nebudu počítat a tobě taky radím, abys to nepočítal,“ chlubí se, ale já ho snad ani nemůžu vnímat, Shakespeare v zrcadle kaluže je stále blíž, nějak padá, chudák, začínám ho litovat, chtěl bych mu říct, jak skvělé je vědět, že jsi geniální, ale neposlouchá, naopak, blije ta zrůda, nezná míru a já ho už nevidím, je pryč, dobrá, stejně je to překonaná éra, vždyť tohoto dne Sebastian Holz načal svoji sto osmnáctou povídku, kde budou zabiti tři hrdinové nevalných morálních kvalit a proto ani slza, rozumíte, od dob romantismu se přeci nad zrůdami nepláče.

„Nepočítej,“ radí ještě jednou Koniáš a zdá se, že i on našel zeleného hada.

„Nepočítám, ale toho prcka ti vrátím, Koniáš,“ nemám sice z čeho, ale stejně je to jedno, toho prcka přeci dlužím chlápku z doury, ze který jsem vypad, je to tam jako v říši v mracích, představil se jako Erasmus Rotterdamský, zatáhnul to za mě, ale musel jsem mu přečíst svoji dramatickou povídku, kde byl zamilovaný kominický učeň uštknut hadem brčalové barvy, smáli se, ale hlavně: ani slza, štamprle bylo prázdný a to byl konec...

„Mistře Koniáš, ale vždyť se tím spalováním přeci znehodnotí myšlenky knih,“ mrká na mě ze střechy černá kočka, která si o této natálně důležité noci ještě nenašla amanta, dohodím jí svého anglického svěřence, až se zdvihne z kaluže blitek, ten drobeček tvrdýho mi zřejmě neudělal dobře...

„Vidím,“ šklebí se Koniáš a rozčileně si sloupává bradavici z nosu, „že jsi podlehl krátkozrakým lžím odpůrců našeho kultu ohně, budiž tedy politován, synu, vždyť jak by ses vlastně mohl dozvědět, že žiješ v bludu? Myšlenka, je-li očištěna ohněm, je naopak vyšší a dokonalejší, vpravdě nedotknutelná, a jen ohněm je navždy uchována...“

„Co si myslíte, mistře, jsem génius i z hlediska ohně?“

„Pevně věřím, že jednou budu pálit i tvé knihy,“ usmívá se velkomyslně Koniáš a vkládá si do úst další cigaretu, ale sirky už nehledá, neboť jsme dorazili až k náměstíčku, které se tak rozkošně vystavilo svými podloubími a plesnivějícími domy měšťanského baroka, že se mi až zvedl žaludek. Tam, kde uprostřed kdosi z bronzu hledí do budoucnosti, se jednou budou konat tryzny na počest Sebastiána Holze, bude tam nová skvělá socha, žádný kaluže a žádní proroci ohně, skromná pocta velikému umělci.

Blízko prozatímního nedomyšleného pomníku teď stojí na cihlách osamělá maringotka s perverzně rozzářeným okýnkem, odhalujícím ladnou kurvičku z Playboye, anděl ohně, vše v míře, ale důrazné... Chtěl bych sáhnout po hvězdách a sexuálně neselhat a potom jí vyprávět o tom, jak skvělé je být geniální, jak skvělá je lidská velikost, vím to já a ví to i Koniáš...

„Mistře, co soudíte o mé současné pozici v české literatuře?“

„Kdybys četl mé pojednání Klíč bludy kacírské k rozeznání otevírající,“ chlubí se jezuita, „seznal bys velmi záhy, že kuzmická díla českých dogmatiků let padesátých, jakož i normalizované výhonky z podělaných plínek a natož pak rozervanosti českých skeptiků let šedesátých, všechen tenhle neřád doporučuji vůbec neotvírat, rovnou pálit.“ Mé srdce se naplnilo radostí a pečetě se lámou. „Máš tedy valnou naději,“ mrká na mě Koniáš a já...

„Hele, stará garda!“ křičí na nás kdosi se zjevnou radostí, „komu by se taky chtělo ve čtyři ráno spát, že?“

Podsaditý chlapík ve výprodejním obleku vstal ze schůdků u maringotky a vychází nám vstříc.

„Celý noci se tu koukám do oken, jak postupně zhasínaj televize, lidi jsou spořádaně spát, aby ráno včas vstali, a už jsem si říkal, že takový ty ranní vožralové, co se dokážou propít do střízlivosti, snad přestali existovat...“

Náhle se zastavil, teprve teď vidím pořádně jeho tvář, tlustou a nehezkou, vyženu ho hned, jen co si vystoupám těch pár nicotných schodů pro Nobelovku, nebude to už dlouho trvat... Zdá se bejt trochu poděšenej.

„Víš, tlustocho, kdo já jsem?“ ohrazuje se Koniáš patetickým gestem a vyndává si z úst překážející cigaretu. Osloveného to poděsilo, možná se i trochu chvěje.

„Jsem páter Antonín Koniáš, největší prorok ohně, a toto je jeden z nejlepších spisovatelů vesmíru, vyvolený Sebastian Holz...“ Náš přítel je asi trochu překvapen, nestává se často, aby se malost setkala s tak silně koncentrovanou velikostí a genialitou, a to zvlášť teď, od Sokratovy smrti.

„Co se směješ, pitomče?“ řve náhle Koniáš a mává cigaretou jako smrtící zbraní, jaký krásný námět pro konec sto devětačtyřicátého hrdiny! Tlustý primitiv se válí po zemi, zdá se, že není hoden smrti, řehtá se jako nadržovaný hřebec před kastrací.

„Kolik takových ignorantů už musel ubohý oheň pojmout v sebe a přeměnit v popel!“ vzdychl si Koniáš a něžně usazuje cigaretu mezi pevně řezané rty, chlapík se už, jak se zdá, nasytil chechtáním a vstává, povídá cosi o nádherném delíriu...

Je nádherná noc, chtěl bych sáhnout po hvězdách, ale místo toho si sedám s Koniášem na schůdky oné maringotky, zdá se mi, že celý svět je krásný jenom ve čtyři ráno, Koniáš mlsně olizuje filtr cigarety, ale asi se neodvažuje rušit poklid této noci.

„Něco bych vám nalil, ale je to tady jak v poušti,“ vmlouvá se chlapík a bezradně ukazuje do rozsvícené maringotky, je celá vylepená anděly ohně, oči už planou šílenou touhou, v mém díle je třiadvacet šokujících sexuálních scén, odhal všechno a hrbolek u poklopce už hrozí explozí, protože šok je obvyklým průvodcem pokroku...

„Sebastiane,“ oslovuje mě Koniáš, „pamatuj si, že sexuální vášeň jest jedinou svatou věcí v přirozenosti člověka, jen podívej na ty ženy, to jsou svěťice, hotové svěťice! Oheň z nich sálá a v touze po rozkošné bolesti noří svá hříšná těla do rozžhaveného oleje, svěťice, to jsou svěťice!“ a tlustý chlapík zděšeně křičí: „Ale mistře Koniáši, vždyť jste kněz!“

„Jsem prorok ohně a ruku mi může olízat Církev svatá apoštolská i poblouznění materialisté, jenom na oheň je možno věřit, mým bohem jsou plameny!“ Koniášovi svítí oči jako těm kurvám světicím, je skvělá noc, tmavá jako lidské svědomí, právě to svědomí, které mučí člověka víc než čekání na smrt, mě ovšem nemučí, já toužím sáhnout na hvězdy a vyspat se s holkou, které oči září jako mistrovi.

„Tak vy to máte takhle,“ funí ten tlustý chlípny ubožák a já málem proklínám Nobelův úřad, že mě ještě nevytáhl z toho bahna. „Jako byste se opravdu zbláznili, člověk by vám to skoro věřil. A záviděl... Já se musím cejtit malej i při opici, ani v nejhorším delíriu nedokážu zapomenout, co jsem a proč jsem. Že mi ujela štace i s mým kolotočem a já tu čekám jenom na to, až týhle maringotce opravěj nápravu a pak do penze... No vážně, závidím vám!“

Skoro ho začínám litovat, je sice směšný a hloupý, mluví z cesty, ale úkolem nás dokonalejších je pomáhat.

„Jestli chceš, napíšu o tobě povídku,“ nabízím, Pilát Nazaretskému taky nabízel odměnu za odvolání, jenže směšnou odměnu, pouhý život! Není divu, že byl odmítnut...

„Vy byste opravdu, mistře...“ říká nadšeně, ale zdá se mi, že ne zcela čistým tónem, můj poslední hrdina si založil říši v mracích, ale za to, že se vysmíval lidem dole, byl sestřelen letkou naší branné moci.

„Klidně, jen si zvol způsob, jakým chceš zemřít...!“

„Proč bych měl, proboha, umřít? Jsem už sice odepsanej, bolí mě někdy celej člověk, ale žít se mi furt chce!“ ječí hystericky komediant. Chce se mi smát, jak trvá na svém zvrácím životě.

„Pochop to přeci, smrt je nejsnadnějším krokem k velikosti!“ křičím na malomyslného ubožáka, zatímco nejjasnější hvězda zapálila bronzové vlasy prozatímního velikána lákavým světlem. Vstal jsem.

„Tak to radši budu bez slávy a velikosti, Sebastiane“, slyším, ale nijak mě to nemrzí, ostatně jsem to čekal. Kdo nezná to borgiovské aut Caesar, těžko tohle může pochopit. Ale ještě hůř může pochopit velikán, jedinečný a nenahraditelný, proč se mu lůza omlouvá. On však neodpouští, géniové nikdy neodpouštějí!

„Jak myslíš, ale stejně neunikneš, napíšu o tobě, protože o komediantech jsem ještě nepsal!“ Něčím mi to teď tady připomíná chvíli, kdy čínští mládežníci svrhli sochu klasika Li Po, přesvědčení o své pravdě, ale génius má právo strhnout sochu Li Po, záleží jen na tom, jak se snese s pijáky vína, a na jeho toleranci...

„Holzi, ale jak můžeš psát o komediantech, když o nás nic nevíš?“ Už vstal i Koniáš, prudce mává rukou a nazlobeně křičí: „Dost, Sebastiane, neodpovídej přece na hloupé otázky! A ty, ubožáku, jak se můžeš ptát na takovou samozřejmost? Veliký spisovatel má neobvyklou schopnost nic nevědět a napsat o tom geniální dílo!“

„Ach tak,“ vysmívá se, „a jak on ví, že je veliký spisovatel?“

„Člověk o své velikosti ví, je to vyšší stadium lidské schopnosti uvědomovat si svou existenci, jíz se druh homo sapiens liší od zvířat, stejně jako my se tou schopností lišíme od ignorantů!“ vykřikl jsem do vesmíru, naplněn oprávněným vztekem, a není pochyb o tom, že se má ruka brzy dotkne nejvzdálenější hvězdy... Chtěl bych vyprávět kolotočáři o tom, jak je nádherné být geniální, jenže sedí se svěšenou hlavou, asi zpytuje svědomí, ale proč se při tom chechtá? Raději jdu za Koniášem, míří k soše prozatímního klasika a cosi si polohlasem pro sebe bručí. Setkání s prostým člověkem ho asi stále ještě deprimuje, což jen dokazuje můj utkvělý pocit, že já jsem větší než on, neboť i z takového nepříjemného

střetu dovedu vytěžit, sto devětačtyřicátý hrdina zemře pod mýma rukama, které bez únavy tvoří a vraždí, jaké obrovské potěšení mám z nezastavitelného proudu úhledných grafických značek, a cítím, že to není produkt můj, ale vyššího vědomí, stejně jako to asi cítí Koniáš při orgiích s andělem ohně...

„Chtěl bych sáhnout po hvězdách,“ svěřuje se mi Koniáš, cítím jeho hnilobně páchnoucí dech, pouliční světla se mu opřela o obličej, v koutku stále ještě oslintává nezapálenou cigaretu, ale to se přeci odpouští, Einsteinovi nežehlené košile, Dumasovi nemanželské dítě... Melancholicky si rozpíná poklopec, i já musím, dva nezastavitelné proudy se už tříští o podstavec klasika.

„Ještě, že je z čeho čerpat,“ říkám Koniášovi nadšeně, protože noc se mi líbí i v půl páté, na střeších blaženě řvou kočky a hvězd jako by bylo stále víc, „ještě že stále je koho zavraždit, ještě stále můžu objevovat svět, i když cítím, že svoji poslední povídku budu muset napsat o sobě... Ještě jsem se nerozhodl, jestli se taky zavraždím, nebo jestli pro jednou udělám výjimku, vždyť géniům se všechno odpouští! Ale to je přeci ještě daleko, na tomhle podstavci už v tu dobu bude stát moje socha a močit tady budou zahraniční turisté!“

„Díky vám grafomanům bude vždycky co pálit!“ usmívá se Koniáš a zápolí s knoflíky, „a to je dobře, protože já nesnesu pohled na oheň, který skomírá, vždycky musím přikládat dál a dál, je to nádhera, oheň posvěcuje desítky knih, je to nekonečná řada myšlenek stoupajících do nebe... miluju to své poslání, nedá se dokončit! Ale když oheň skomírá, pokaždé musím odejít, protože než vidět umírat oheň, to bych raději zemřel sám. Co když mi přece jenom hrozí, že jednou spálím poslední list papíru a pak už nebude s čím?“

„Víš, já bych ale tu povídku o sobě raději nepsal, věřím, že nestačím dokonale prozkoumat celý svět, že ho vytyčím teoreticky, ale v krajnosti že mě zastaví únava,“ svěřuju se už s tím, co jsem si doposud nechával pro sebe, vždyť tohle je nádherná noc i na to nejtajnější!

„Taky se ti přiznám,“ škrábe se Koniáš nahoru k soše, „když mě přepadne ta představa, že by síly všech, kdo píšou a psali, snad jednou přestaly stačit mému tempu a já už stál nad ohněm s posledním svazkem, trhal z něj pomalu list po listu, ale konec už nedokázal odvrátit... svůj konec... muset zírat, jak to zhasíná... Pak únava je už to jediné, co mě může zachránit...“

„Prozatím ale musíme dál, nahoru, plnit dokonale svá poslání,“ chytám se pomocné ruky a lezu nahoru, škrábu se, připomíná mi to cestu, jakou si půjdu ve Stockholmu pro tu zlatou medaili, ten sen, stačí jen pár schodů a čísi ruce ti ji podají, jaká nádhera, svět nemůže nabídnout víc!

Už si narovnáвам hřbet a dívám se do opilýých očí zesměšněného ubožáka, s tím ksich-tem v bronzu to pro něj musí bejt hrůza, všem na posměch... Nikdo pod ním nepáchá sebevraždu, to přeci není štěstí. Zkousím si pózy, v jakejch se budu nejlíp vyjímat. Vždyť tohle jsem si vždycky přál!

„Jsem poctěn, že jsem potkal a poznal tak velikého spisovatele, Sebastiane!“ slyším už první pochvalu, ano, vždyť to je Koniáš, zdá se mi v tenhle okamžik, že právě on mě chápe nejlépe, je to skvělý pocit, celý svět je teď k ránu nějaký zvrácený a tmář mě chápe, chci ho obejmout a poděkovat mu, hrozně, hrozně moc poděkovat, ale zem se pod námi rozestupuje a padáme oba dva, dlouho jsme trestáni za jedno podsmeknutí, ale už nás přijímají andělé ohně, zem jako by byla stále dál, ale najednou pod sebou cítíme strašlivou sílu doteku studené dlažby, tělo, hlava...

...sfakrltfegitujoemslenpkaofdbantreetnreítamliocožvsntiý...!..!

„Soudruhu předsedo!“

„Soudruhu Holzi, co vy takhle pozdě a proč ležíte na zemi, vždyť přšelo!“

„Počkejte, hned, soudruhu předsedo, hned vám pomůžu vstát!“

„Děkuji, Holzi, jak se máte?“

„Ale to víte...“

„A co vaše knihovna? Teď jsme na výboře podepisovali dotaci, tak by se to hospodářsky snad mělo zlepšit, ale vy teď zase musíte přitlačit na osvětlu, abysme na okrese nevypadali jako troglodyti!“

„To víte, že ano.“

„My jsme sice jenom malí lidi, ale nekulturní, to nejsme!“

„To víte, že ne.“

Předseda výboru se zhluboka nadechl a dlouze rozkošnický prohnul v zádech a pak si zálibně pohladil kštici havraních vlasů. Náhle ale vypadl z kultovní oslavy a zařval směrem k rozsvícené maringotce:

„Vy komediante zasraná, vy nemravo, vy prasáku nemorální, jaktože tam svítíte? Už jsme na výboře podepsali befele a sbalíte si fidlátka! Už vás tu máme plný zuby!“

Perverzní okýnko poslušně zhaslo.

„Holzi, že vy jste zase pil? To jste příklad? Děti si u vás půjčujou Jirásků a vy tu chlastáte a hrajele po nocích komedie. Mimochodem, proč já jsem v tom hábitu?“

„Ani nevím, soudruhu Kon... – předsedo.“

Konečně, konečně bledne, už si vzpomněl, co se tu dělo! Trvalo mu to, nadává mi tu a sám tady příkladně močil na podstavec. Já jsem sice jen knihovník, ale z výboru se mnou nikdo zametat nebude!

„Probůh, Holzi,“ nervózně si protírá tvář, „co jsme to tu vlastně vyváděli? Vy jste si hrál na největšího spisovatele a já... Počkejte, to snad ne!? Já křičel, že spálím všechny knihy! Co kdyby to slyšeli třeba z okresu, mohli by si myslet, že chci pálit i Marxe a Lenina!“

„Ale vy jste je chtěl pálit!“

„Ale Holzi, Holzíčku, vy přeci dobře víte, že jsem to nemyslel vážně! S náma se teď dělo něco hroznýho, jinej život nebo co...“

„Mně jen vrtá hlavou, kterej život žijeme víc a proč.“

„Vaše starosti bych chtěl mít, člověče!“ štká předseda a usedá na podstavec. „Uvědomte si, že nejste žádnéj státěm placenej filozof, ale malej blbej maloměstskej knihovník. Vy máte problém s životama, a zatím z toho voba můžeme mít pěkně škraloup!“

„Noc je to ale krásná, ne?“ snažím se předsedu uklidnit, je to chudák, furt si naříká na srdce, penze na krku...

„Noc možná, ale život stojí za hovno!“

„V tom s váma souhlasím. Víte, já mám někdy pocit, že jsem vlastně jen blbá literární postava a že chodím, kam se kdovíjakýmu autorovi zamane. A co když je to ještě ke všemu podřadnej autor, nějakěj začátečník nebo nedouk? Já ho někdy potkat, tak bych mu vod plic řek: ty seš sakra vů!“

„Hm.“

„Dospělost je to největší svinstvo, jaký jsem za padesát let svýho života poznal!“

Předseda chtěl něco dodat, ale přerušily ho první tóny magického kočičího vzývání Smrti a Lásky. To jako by se tma proměňovala v krev a ta krev zalévala hlavu bronzového klasika a stékala po něm a po nás a naplňovala oči, nos, rty, vtírala se do mozku jako oheň či alkohol a pak jako by z nás zase padala dál dolů, opouštěla nás, s odkrvenýma rukama a hlavama a na slábnoucích nohách v tom náraz zůstáváme viset jako splasklé pytle, možná už nemáme ani žádnéj podobu, jak snadno nám ji smyl ten proud, co se valí dál mezi kalužemi, kolem chodníků a prahů, ke kterým už jen přiložit plačící dítě, aby tam zůstalo a bylo ráno nalezeno a nebo ještě za tmy strženo dalším temným návaem, protože v téhle Noci má stejnou sílu přítok i odplavení, Zjevení stejně jako Zblbnutí, a jestli zůstane dítě nebo jen kaluž, proč to rozlišovat, kaluž lehce rozstříknu a i v dítěti je rozstříknutí a kočkám se to podařilo, tak proč by nás teď neodměnily odleskem toho štěstí?